

## VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

**Een voorbeeld, dat navolging verdient.** Hoe dikwijls heb ik niet gedacht, als ik langs de hokken in een der dierentuinen of dierenparken liep: „wat zou ik het prettig vinden als ik de deur van dit hok eens mocht openzetten en het dier de vrijheid kon geven; het hoort niet in een kooi”. Sterk krijg ik dat gevoel steeds, als ik de kooien van de groote roofvogels als arenden en gieren passeer.

De kooien zijn meestal wel zoo groot dat de vogel zijn vleugels kan uitstrekken maar vliegen is toch onmogelijk geworden. En wat kan iemand, die van de vrije natuur houdt, zich mooier voorstellen dan den koning der vogels die hoog in de lucht, met uitgestrekte wicken groote kringen beschrijft? Vooral als men dan, zooals mij overkwam, in een van onze dierenparken (er komen er naar mijn zin langzamerhand veel te veel) drie zeearenden opgesloten ziet en men heeft in de mooie boeken van Bengt Berg juist gelezen, hoe enorm de laatste veertig jaren het aantal dezer vogels op de Zweedsche eilanden is achteruitgegaan. Het doet dan ook goed om te lezen, dat er vogelliefhebbers, geleerden en deskundigen zijn, die mede het gevoelen hebben, dat arenden niet in kooien maar in de vrije natuur tehuis behooren en die den moed hebben gehad met overleg de kooien open te zetten.

Ik laat hier de woordelijke vertaling volgen van een verhaal, dat in een van de Noorsche dagbladen voorkomt (Tidens Tegn).

Zwolle, November 1937.

C. H. THIEBOUT.

(Uit: „Tidens Tegn”).

### Toen de Koningen van de lucht de vrijheid kregen.

Het in vrijheid stellen van de adelaars van Skansen was Woensdag de groote gebeurtenis in Stockholm. Al te voren waren de arenden van Skansen verhuisd naar een eiland dicht bij de kust. Daar stonden hun groote kooien en daar had de oppasser Petersen hun het beste eten gegeven, dat er voor een adelaar bestaat, namelijk „adelijk” paardenvleesch en springlevende kabeljouw, een paar uur tevoren in zee gevangen.

Van Skansen waren aanwezig intendant Friis, professor Lindblom, kapitein Blomquist en kanselier Edström en met dezen waren er nog een twaalfstal journalisten.

Het was duidelijk te zien, dat de adelaars blij waren over de verhuizing naar het adelaars-eiland. Zij zagen er al krachtiger en energieker uit en vielen met groote eetlust op de kabeljouw aan. En toen kwam het groote oogenblik! Petersen deed de deur van de kooi open en liet die wijd open staan. Wat zou er nu gebeuren? Er gebeurde niets! De adelaars keken niet eens naar de open poort en eerst toen Petersen hun belangstelling in die richting had weten te dirigeren, ontdekten er een den weg naar de vrijheid.

Edoch — een vlucht naar de zon werd het niet, maar wat men te zien kreeg was spannend en onderhoudend. De zee-arend, die uit de kooi was gekomen bereikte met een paar onzekere vleugelslagen de top van een zee-den, die vlak bij zijn kooi stond; vandaar verhuisde hij naar een andere kruin. Plotseling verhief hij zich in de lucht en zeilde majestueus hoog over het water naar de kust om te landen op een van de hooge rotsen nabij het strand. Dat was het begin. Daarna volgden de anderen geleidelijk, ieder op zijn manier.

De koningsadelaar, die den naam heeft levendiger te zijn dan de zee-arend, toonde tot aller verbazing geen neiging tot vliegen maar kuierde, zeer alleedaagsch door de hei, rustte een beetje op een tak en zette loopend zijn koers door naar de rotsen.

Izaak, de oude zee-arend, die als jonge vogel door eenige matrozen op een der eilanden gevangen was en nu al 35 jaar in de kooi zat was evenmin verlangend naar de vrijheid. Hij ging zitten in den top van een den en bleef daar zoolang de journalisten op het eiland waren.

De derde zee-arend was ondernemender. Hij steeg dadelijk boven de boomtoppen en zette koers naar zee; toen draaide hij om en zonk zoo laag, dat zijn staartveeren bijna het water raakten. Het leek erop alsof er een catastrofe zou gebeuren maar gelukkig kreeg hij weer lucht onder de vleugels en maakte een noodlanding vlak bij het strand in ondiep water. Daar was hij in zijn element en begon toilet te maken. Hij ging geheel onder water, fladderde en spatte met de vleugels, herhaalde dit eenige malen en begon toen zijn veeren uit te strijken. Zag er ten slotte frisch en glimmend van het water uit. Toen verliet hij het nat, zette zich met uitgestrekte vleugels in het zeegras en liet de middagzon zijn veeren drogen.

Ondertusschen had de koningsadelaar op zijn wandeling den zee-arend op de rots bereikt en daar zaten zij beide met scherp afgeteekende silhouetten.

Professor Lindstrom liep naar hen toe en naderde hen tot vlakbij; toen spreidde de koningsadelaar de vleugels en vloog naar een uitspringende punt van het eiland. Daar bleef hij minstens een uur in gedachten verdiept zitten, vloog weer op en zette koers naar het vasteland. „Hij vliegt kaarsrecht terug naar Skansen” riep Petersen tevreden. Hij had namelijk gewed, dat hij den volgenden dag den koningsadelaar terug zou vinden boven op zijn leege kooi in Skansen.